

FJALLAFARI.

Helmu tilauðan
hvern laugardag
erki minna en
sex þóst pappius
arku i hvert
skipti.

3 Rg.

2 Kerfi.

3 Blad.

Uppsögð Skrifleg
ögild nema
Komin á til rit
nefndar fyrir
him 25 apríl
nær Komandi.

No. 6.

Steini Laugard 3/1/1903.

Ritnefnd.

Figurjon Jónasson. Einar Púfaron
Þjórn Ludmundsson.

Skammtarir: (Nidurlag)

Skaktal: þessi eldgaula list veitist
mi um nokkvar aldri hafa legid i dai, ad minnsta
kosti hja oss Islendingum. En mi er svo ad sjá
sem hún setti ad risa upp aptur med 20 öldinni
med miklu fjöri og lipskrapti, þar ad ekki einasta
alþjóða heldur og margir in flokki hinna mennt-
uðu manna, vildast hafa þengid tals vertun ahuga
fjör henni og gjalpi itkad hana ad miklum orun,
er áhott er ad fullgæða ad in Islendingar stöndum
ni i þessu tilfelli. Þar mörgum af hinum mennt-
uðu fjöðum. Þessu til rímnunar má gæta þess,
ad ~~er~~ 3 Islendingar hafa ni á þessu yfir stönd-
andi ári umid þessan eigur yfir Þönnum á smá-
börðum, sem eru þá ríðu kemndir ad vera minnri
taflmenn. Þar minn er þessi list, hilditkud i
þessari veit og er það illa þarid, þú jafu þarid
þú ad það er fögur i þessu, þá er hún, ein af þeim

alla fjöðlegustu skemmtunum, sem við eigum kost
á. Ad vísu dræpi hún þann galla, ad hún
samkvæmt edli sínu hlýtur ad eyða taloverðna
tima frá mömnum, því ekki vill það alls jaldum
til, ad þeir sem hana idsa verða alþjóðlega hennar
fjónar, eða þau og langan tíma til ad nema hana
í fullu.

Málundur: Gad mun engum
dyljast, sem annars vill athuga það, hvort apar-
aridandi, alla en þá eru þá einum fyrir okkur litið,
ad sfa talgáfu sína ad mittum um, það er ad
eign á þann hátt, ad koma hugsumum sínum
fram und skynlegum ordum, þá er hann vill
gjörn ádrum mönnum þó skiljumlegar, og þá
ada til ad veita þeim eptir tekst, sem apt kemur
fyrir ad er alveg nauðynlegt, einum tel. i öllum
þeim málum, sem ríðkennu almenningi, eða sem
á einhverjum hátt tryggir velferð mannfélags-
heildarinnar eða ad minnsta kosti fjöðfélags-
heildarinnar, og fyrir flesta eða alla um það komu

fyrir eða ríðu á eptirskildi hans ad hann verður ad
Tala opinberlega, bita almenningi hugsumu
sinar munulega; mundi honum þá ekki veita
það eð erfitt ef hann aldrei hefti Tandi sí
elikt áður? Margu af hinum eldri mönnum
munu eðrlega finna til þess, hvort erfitt þeim ein-
attu veitir ad búa hugsumu sína i þann binnig,
ad þeir gátu gjört sír vonum ad bita þó al-
menningi, hafandi af þeim heldur sína en vanda,
fyrir þá sök, munu margar göfugar og nýttar
samar hugsumu leggjast und þeim i góðfina, og
annadveggja liggja þar i dvala lengri eða skemmi
tíma, eða deygja und állu, apt til tilþinn ann leys
ekada fyrir þá er eptir lífa, en þetta er aptur
þein aflidung þess, ad þessi menn hafa átt á lítinn
eða als engan kost á því ad sfa talgáfu sína á yngri ár-
um meðan allir hófuleikar þeirra eru gátu tekið mist-
um þraska og framförun og hugsumar apt þeim
eum var álamad af áhyggjum, erfittleika, og sorgar-
stundum þessa lífs. - En þá ad sí ad þessu leyti

sem öllu aðru getum að vissu Tekid mestum framfarum
um á öðru ekeidinn, þá getum við þá all af evlend
sem við höfum skynsemi voru aðveikladdu, náð
nokkurni fullkonnunni þui, þar af leidi að allri gæta
haft nokkurt gagn af málfundum.

Það er í samuleika kemtilegt að heyrna unga,
skynsama, fjöruga, áhuga sama og framgjama
öskum meum leida saman hesta dina á öðru pall-
inum, heyrna þá hvorn um sig veirja dina skodum,
sem aftur leidi til þess að málið skjrist og fleiri
hlidar þess verda kunnar og fleiri leidi til fram-
kvæmda þekkjast a.s. þv. Síðan að heyrna hina eldra
ráðsettu meum þydda umvæðum með breytingar
og aukna tilloznum, sem margna ára lifsreynda
hefi kemt þeim að betur metti fara á þeirra
veg eum hinum.

Mundu ekki unög af hinum helstu og mestu
velþedar málium þjóðar vorrar vera komin lengur
á leidi til framkvæmda, ef þau heftu strax í
þyöstu er þau von þad um á dag öðru þings

vos, verid rodd af alþjóttum með hövord og stillingur,
á þann hátt hefti þingid þengid máliu betur undir
búin, og þar af leidandi þeng ad auki vitad almenn-
ing viljan, sem bein afleiding þessa hefti þad getad
af greitt máliu milltu þys til stjornarinnar, og á
þann hátt sparad dygumstan tíma þing mánaanna
og þar af leidandi ^{2000 og} aftur við opinbera þe.

Með þessu þynni þomulagi heftum við eftir vill
verid búin ad fá ýms þauz löz, er veittu oss ad mörgu
leyti leitt ad njóta góðu þeirra er land voru, með þess þing-
um liggjandi hófum hefti ad bjóða oss, og þar af leidandi
gjörn lands meum ánögðari með lifsþjór ein þer, og
þannig beinlinis hindra þann mikla og skadlega út-
flutningströum af fólki hedar af landi til Ameríku,
betur en nokkur þvingunar löz í þui augna miði
mundu hafa gjört, ver stöðum á þad einu skrefi
framur á menningar bæturimi og gótu þem-
ur (eum er) Takit til hinna menntuðu þjóða,
Með öðrum ordum, málfundum ~~meum~~ eum eitt
af þeim helstu Taknum miðdarinnar upp á

vatandi fjör og framfærslu sinni hinnar uppsaxandi
Kynsládar, því þeir eru eitt af þeim meðlimum, re-
epla, skrypa, og viðhalda hugjóna þræpti eins og
rei hvers hugandi manns með heilbrigðri skynsemi,
og dómum andans þræptum. Þeir skrypa eptir-
tektina og anna milningu þræpta þeirra, sem
taka þátt í þeim, þar er meðum jafnadróm og talad
er þessa að greipa hverja retningu, eða minnsta
þætti hverja málsgrein, til þess að athuga hvort þeim
er hugsumarþekilega rétt og mið til góðs árangurs
af því máli, sem um er selt og samsvári því stigi
sem málið þá er á. Málfundum skrypa yfir
höfuð alla andlega hófulegheit þess er þá idka,
hvort sem hann stendur hátt eða lágt í menningar
stiganum, og þeir veita mönnum tókifari til að
Roma hugsumum einum á framfari.

Söngafingar: Þó er ein
betur fer vinda fandi ad idka, en mest kvædur ad
því i hinum fjölmennari kaupþinum og
kaupstöðum, en i vesturum mun það vera i öngj

Somnum til, og fari mun þeir hei i rom sveitar -
félagi, er við hafa nokkurn fullkomnum i þessari
list, enda mun áhugi á þessum málum, vera
miklum mun minni hei i Skagafjarðum og Hinavatus
rylsun en i Eyjafj. og Þingeyjarrystum, þar sem ég
þessi til, enda er meðum þar miklu betur ad rei
i söng, en almennu gjörst hei i vestur rystumum.

Söngvöðdin, þessi fagra hófulegheit mannis
er ad rei á nokkud misnumandi þann stigi, hjá
oss mönnum og getur það beti stafað af því
ad honum er nokkud misjafnt ut hlutad, meðal
oss af þessum áttum hendi og einnig af því
hvornig meðferð hann hlýtur ad retnu, og margir
munu þeir er nýg er hett vid ad misbruka þessa
gáfu einungis sönum vanþekkingar, a ^{eiginlegt} hófulegt.
heimas og því hvern þeir skulu fara rei þann
i nýg. Ver verðum því ad gjöra gang okkar ad því
ad þýgja þessum i lag, sem ég higg ad best munni
gjört með því móti ad myndu söngfélög i sveit-
unum, sem heldu adu þvorn söng afingar með

Til rögna ^{og um} ~~um~~ ringfóðsmanns, á þann hátt
veittist oss tókifari, til að sfa þessum hefðleima
vorn, réttu lega og ~~á~~ ~~þessum~~ þess á neun
hátt að skemma hana. Áðs mundi aldrei idra
þess litla tíma eum við eyddum til elikra ofingja
og eum iði nestum rá líni til Nostnads, eum
þor út heimtu, þui skemtuin, eum þor veitun
stoar og við hefðum nokkra ofingja og þekkingja
þengid verda ars langt um meira virdi. Þei
mundum bratt samþorast um það af segnolunum
að óskend radd þori vor eum þor um að fram-
leida miklu þeguni og heimi tína eum nokkra
ringfóðingja mundi geta framleitt af hinum
þinustu strengjum hinna dauða hljóðþora.

Kvæða-upplestur: Þui skemtuin
hefu mía reimi tímum, að minnsta kosti, up-
leitt verid lítid idkud, og jafn vel alls ekki þekking
meðal sumra þjáða, þar, eum þui þá á fyrri
aldum var mjög mikid idkud, þui ekki er þess
ósjaldan getid að vid hildi hinna fyrri

konunga og jarla á norðurlöndum, þafi þetta
eum þui skaldid flutt kvæði, en epti þui að
dona mun, það optast verid skaldin gjalp, er
fluttu kvæðin, en þá kom það fyrri að þrang
(skaldin) þengju aðra til að bera kvæðin fram,
einkum ef þessir þóttust ekki geta flutt þrang
nógn áheyrilega gjalpi, til þess að þrang létu
betur i eyrum til heyrandama, enda var þá
mikil á heyla á það lögd, að kvæðin voru
ekörnglega flutt. Eð þessi af til viljum, eitt rim
átt þui lami að fagna, að heyrar vel flutt kvæði
og gjalpi það mjög gíð skemtuin; hlýgt eg þui
að lýra áanogju minni yfir þui að þessi skemt-
un skali ekki vera meira idkud, ~~Þui~~ ~~skilgjafid~~ þys-
ir þui, að það geti veitt sama skemtuin, að
heyrar flutt kvæði, er fyrst það að kvæðin reu
vel valin, það er vel orð, og epti þessara re
eum mest hjart neft og hufandi og i aðru
lagi, það, að þess er þlyfti þrang, þess þrang
fram skipt og gveimilega svo vel skiljst, hátt

og enjalt, til þess að tilheyrðum mi megi vel
heyrja, rímu leidis að leggja ~~rettar~~ réttar á heyrflu
á þang, og fylgja sem best til þimningum skalds-
ins í kvæðunum. Þú þessa gott meðal margsam-
ans, sem hér er í of langt upp að telja, hlýti upp-
lestur þaguna kvæða að hafa mikil áhrif á alla
tilheyrðum, en einn þú á þin áspiltu
hjórtu skuldbindis, sem er en með tekleg fyrri
vél í þanad komandi á hrif, og ef til vill hjá
mögum verða til þess að vekja þú til um hugsumma
um lífid og tilgang þess, þenna þeim ^{admeta} rétt þegum
natturunnar, og víðast en ekki ríðst eina eigin
hófilégleika, og beita rétt rínum líkamlegu
og andlegu þróptum, þú þátt er það, sem þáfu
mjúklega, getur í mest hina finustu og bestu
strengi manshjartans ~~sem~~ þóguð gjáð, enda
er það rá eiginleiki, sem skaldunum er gefin
flectum þessum að setja ríð inni til þimningar
og hugsumi annars og slá á hina nemustu
og leindustu strengi hjartans, með rook

velvöldum, hugnæmum, og heppilegum samvind-
um ordum, en þessa getu ekki þáfu vel þú er
kvæðin en dýngin, þú þá verður saughræimur-
inn málinu yfir sterkari.

Eg sleppi hér að skrifa um útgáfu Sveitablaða,
þú þá hlýti að minna þétti að verða endurtemning
af þú, er áður hefur verið ritad hér í blaðinu um
það efni. En þess má aðeins geta að þú ná svarta
bláð ekki tilgangi rínum, er þang að meira eða
minna þétti er uppþykt af þess rínum legum ill-
deilum, og er heldur til ills en gáðs.

Eg lét þú útalað um skemmtaniad sinni, en
áska einungis að afangseindar skemmtani,
á samt fleirum í þu hér epti þessu íttáðar, en
hingad til hefur verið, og mátti þessast inni
það strammrast fram fara, þjós og dáða,
sem ég áska og vona að þjótist fram á leik-
völl mannlífsins, á þinni ný bygjuðu áld,
og sem Ísland engan veginn má, eða getur þess
var hluta af.

Þóður.

Hugsaðum móðir þína

Eins og þummuft er háfa Hollendingar,
ypri ríð ypi meiri hluta af eyjum Sumatra,
sem er ein af þeim minna eyja klasa er liggur
í Indlandshapinu. Eyjan er víða fjölluð og
í þeim eru víða eldgygar hringar og þanzar.

Leytlaugid er þar ágott og jafnvegi mjög þjón-
samur. Á Sumatra ver mikil af hrisgrjónum,
kaffi, ryfri, Mais, Saggrjónum og rjómskoma,
Middæstir, þar ad auki mikill fjöldi dýra,
Tjíteynda, þar er og gull og silabein.

Meiri hluti af hinum eiginlegu ríkjum
á Sumatra voru Malayjar, og eru þeir orð-
lagdir fyrir viki, grind og hugsetti, en fyrir
hveisdags lífinu báru þeir mjög litla um byggingu
(líta hvorum deyinum nozja sína fjáningu)
En þegar ím fluttar fjöðri komu þanzar með
sína. Síð venjar og fram þeir, og tóku ad

þoenzja ad þeim, þá varnadi hjá þeim ós-
legt hatu og hefndargygnu til þeirna og voru
þeir þá áspari á ad goyna til knipsins, sem
ammao var þeim þó mjög laus í hendi.

Á hina hlidina var það ekki snátturlegt,
þá hatu og hefndargygnu varnadi hjá þeim
af þeim óheyrilegu hadditjóm og yfri-
gangi er þeim var rínd af Hollendingum,
en þá einkum af Portagalsmönnum, sem
ennþá létu þá ver. Til þess ad varðveita
buzanta sína áttu og þenad undu Hollending-
ar, ad byggja heilar rabi af hruverkjum, því
ammao gatú þeir eigi verid óhelti fyrir yfri gangi
og svikadum innfodra.

Þaga sí er he þer á epti er rígd af
Hollenskum liðmanni, er dvaldi um tíma
í einu þessu ríki á Sumatra.

Eg var í ein hveiju hetu legasta ríkjanna
sem til var á eyjum, og máttum við á hveiju
angnablíki, síga von á ad hinu hvanstu og

viltu Malayar gjördu áhlaup á okkur.

Það var elmi hluta dags um há-ummar, rölin var eldsand ad hniða til ríðar, ekki sátt, en hnoðri á lofti, og ekki hreifti eis himinminneti vindblás; það var rennatúsar blundadi. - Langt út í fjöndeiliðar hinga um í vestur átt sam hinir og haf samann. Þaustru spegladi sig í fjarkka hin indiolegu fjölli og törfandi fjölli í himinbreina lofti.

Eg var á verði, og hafði reit mig niður á bekk fast við innganginn í virkið; og sat ég þar og reypti ein angur í pipunni minni og taldi tímana sem eyttu voru þangað til eg yðri laus, þegar adatti einu yfirmadur virkisins kom til min. Orjalfoátt greip mig við hugun, ad hann hefði eitthvers mikils vandandi erindi við mig. Eg fleigði pipunni frá mér, stökká fötur og setti hendina uppá höfund þati minn, hann leit mjög alvarlega

framán mig og sagði í hegum málrómi:

„Erud þer hugoanur?“

Þessi ein kemmiblega eyruning tóluð í þessum leindardóms fulla málrómi; gjörð mig þyllilega forvild, samt ren adur áttadi eg mig þjállega og svaradi án þess ad hugsa mig þessar um: „Gá herrá!“ Eg tek það aftur upp, þetta ein kemmiblega eyruning taladi þessum leindardóms fulla málrómi hlaut andritad ad gjöra mig þyllilega undrandi.

„Það er gott“ sagði hann, þer verð strax ad laumast út af virkinu og upp fyrir Nílin.

Eg hefði komist á rodu um, ad hei í nánd einhverum stadar er njósnaomadur in flokki fjand manna okkar, sem stllar eis ad seyna ad komast inni virkið, til þess ad fá vitneskju um lozun þess og athafi okkar, þenna Karl verð þer ad fara mér lifandi eða dandam.

„Hafid þer mikil mig þá af stáð!“

Eg vand undrandi yfir þessu, en þá elá japnsant.

vinnu þessu mér gullhamra um sonum vaxandi
heidur, eptir öllum litindum hlaut þetta á-
form, að verða mjög hotulegt, þú eigi var
áhragsandi, að ég þyrmi að falla í hendur á
félagsmönnum nýs armannsins, sem við
mátti líkast að eigi mundi vera langt burtu,
og vera einhverjum stödur í leiðni í hinum
hávroxnu grassumum, með þú líka að
ég hafði heyrð margra ljóta sögu af knífum
þeirra, og jafnvel reynt nokkud í þá átt
sjálfur. En að þetta gat þú eigi þjóst þá
hiðlandi löngun er þessi hotulega skipun
hafði í för með sér.

Það sem stykti mig í þessu son, að mér
mundi hepnast fyrirstöð, var það traust er yfi-
madur minn bar til mín, og hvo önnu ódilega
þögn sem kvildi yfir öllu var ekki þýðingar-
laus, þú hefdi þetta orðid hljóðast um
virkid, hefdi ekki verið högt að halda öllum svo
í stilli, að ekki hefdi hlotist af þú hávadi,

sem þú um leid hefdi fljótlega vakid athygli
umsatús manna, sem andgjarnlega voru
ekki langt í burtu, en þú einkum nýs armanns-
þess er ég stólað mér að veida.

Þendingu þessi fleizdi ég af mér vopni minn og
hjalm, setti á mig hím og stótt skamm byss-
ummi í ~~vasa minna~~ belti mitt, með það sama
launadist ég burtu.

Þhogdum minum skeid ég á fjöllum fötum eina
80 þadma, gegnum þú mikla gras út að jám-
brantinni sem lá að virkinu, fór ég um högt, sem
mér var umt, og að gótu nákvæmlega hvart ég
sogi hvergi breytingu á grasinu, stáð í stöð
ég þú hjá brantinni þú er lá sitt hjá Kilnum
til þess að átta mig. Þú framman mig var mjög
þent landslag, sem að mestuleiti var vaxid
hámm ~~hvis~~ sumum, ég skimati í allar áttir og
gat ekki orðid meins var, að þú var svo rólegt og
þögnu. — En ég vandi mí að uppsögna hvar
önnu minn hélt sig, ef hann á annað bord

var nokkuð til, en hann ekki mei ad övörum ástund
á mig. Samt sem áður þordi ég ekki ad biðja þarna
lengi, því myrðid var bráðum skollid á, og þá var
áform mitt orðid árangurslaust. Eum hvar var
ad leita? Eg var i þann veginn ad halda af-
stað yfir Kélinn, en þá varð ég alt i einu þess
var, ad einn sumurinn orstuti frá mér hreypti
sig ein kemmilega. Þá ég hafði gengid iir skugga
um, ad það hlyti ad vera fjandomarusinn,
þann þarna var, skingladist ég á fjöllum fötum
svó léttilega sem mér var andid yfir Kélinn, og
þegar ég kom yfir standsati ég hlid eit til þess ad
draga ad mér andan; stöpp sidan i hending Kasti á
summin, og var það jafn enemma ad villu madusinn
sýrati upp og góndi á mig med einu him okulega
augnasadi. - Hann var dökktur á höund med
svart hár mjög hrokkid, og med ásja leggt skegg.
Stíj, líkamsbygggingin kraptuleg, hima burður
slanalegur. Alt i einu þess þann eptri sitingum,
en það var jafn enemma ad ég kastadi hon-

til jardu og greypadi eg med höndum þyri hals
honum, og lét eg mi kne fylgja kvíði, og samadi
honum þannig ad ná i knifinn.

Hú þyrtadi vóðaleg vidu eign!

Villu madusinn, sem yfir kominn var af ofbóðs-
leguhati, samfara dandans angist, þyrtadi vórnina
þannig; ad geysa med þin heljar afti þyri Koerkar
mér, ad ég var heidurum ad eg mundi missa
andan. Þyris eitid okinn iir augum hans, sem
stada bláð hlampin langt útur augna töttumum,
og þóðu vatt iir munninn hans um leid og hann
sok upp geymdarlegt angistar óþ. Hann gjórdi af
öllum kráptum hina ridustu til samn til þess ad losa
sig og ná i sitingum, en það lánatist ekki þin eg
helt honum svo fast ad mér. En mi med þin ad eg var
heidurum ad eg mundi missa meðvitundina, vart
eg þin ad gjöra alt sem mér var unnt, ad gjöra enda
á þessari vidu eign, eða ad áðrum Kasti ad láta
lífid, sem eg mat svo mikils. Nlendid eg mi hálvum
á honum saman eins fast, sem minni ridstu krápt-

leyfðu. Þetta dugði! Ewopu mannsins eðli-
legi kraftur sigraði. Hendur á villu manni
um fellu af lausar frá halsinum á mér, um leid
og augu hans rípu saman. Eg þreif eptir stamm-
byssunni, og setti hana að enni hans, en þegar
húð kallað járn mestu hann engdist hann saman,
opnadi augun, og falmadi í þá átt að ná í hend-
legg minn, um leid og hann rak upp sárt veigr.

"Ligðu rólegur, eða það kastar þig lif þitt,"
sagði ég. Eitt augnablik lá hann alveg hreyfingur
laus, en ew greip hann vodafone augist og hann
sagði:

Tuan Tuan djangan bekkinn matti sama
saiyya; engatan sama Kay pumja mamanken,
jang Hassi cluar sama sakit Kas sama Kay!
Minta ampona! Minta ampona!

"Herra, herra! dreypu mig ekki, hugsaðu um móðir-
þína, sem hefir fotti þig með kvöllum! Eð þú um
v.ogð! Eð þú um v.ogð!"

Þegar ég heyrði ákallid til móður minnar, gat

ég ekki lengur veitt mótstöðu, hupinn af með-
aun þessar tilfuming dra ég stammbyssuna til
baka. Það fang er hvítt hafði á hjarta mér var
horfid, það var eins og ég hafði vafnað af
áljósun draumi, og rá ég í anda húð bleina
andlit á minni elskulegu móðir, horfandi á
mig með bidjandi augnaráði; ew mér varð á-
sjálfvæn að hugsa. Þú vesalings villu madur,
þú stalt ekki forgefins hafa mynt mig á móðir
mína, nafn heumar hefir þú elsad lif þitt.

Eg vildi ein ekki þyja nokkum jafneskan um
drepa þetta vesalings villu meuni, sem með ew
mikilli andmykt fell mér til fötu, þótt þyri
það ^{þá} ég alls eigi veri blindur þyri þú, að hann
mundi eigi láta ónotad húð þyri Takifari er honum
bidist til þess að reinkja mig.

"Stattu upp sagði ég, þú þarft ekki að vera hradur
nafn móðir minnar hefir þú elsad þig, — en Guð
hjálp þér, ef þú vitur mig! — Tíða Tuan!"

"Ker herra" svaraði hann andmyktur.

Síðan batt ég hendur hans á bak aftur með langri
Tawörmu, sem vafin var um mitti hans og hélt
síðan í þann endan er lengri var. Ritningum
sem hann hafði minnst á meðan á vaxningum-
um stöð, tók ég upp og stókk í lédur belt hans,
og gaf honum ein vískenningu um að ganga á
undan mér. Ad ég leit hann hafa þetta hetnulega
vopn, var engin vegin af því að ég reyddi mig
á um hans eða andmigt, eða af því að hendur
hans voru bundar á bak aftur, ellegar af því, að
ég góti eigi að vona að hann ríðist á mig ef
þekifoi gopist, heldur af því að það gat verið
hetnulegt fyrir mig að hafa ritningum á mér, því
það gat andvæðlega viljast til að ég ríðist af
honum, með því að vopn þessi voru vana lega
eitruð og hefti mér þá verið dauðinn víð.

Til gengum einn afsam, og að þilnum, en í
því að við stöðum að fara að busla yfir hann
þá er ég í eða um 300 metra fjar lögd, þykking
af félagsmönnum óvinnar minns, all í einu

risa upp, og veifa með höfud duktum einum,
fanginn skildi strax á þerli þetta, ég þara mitti
ekki. Einmitt þegar ég stóð að fara að gefa
betri gótu að herfangi mínu, sleit hann með
enöggu viðbragði endan sem ég hélt í, og seifi einu
hendin þásti hendur sínar lausar og stókk, sem
hálpi voru skotid ofan með þilnum, til þess að
hverfa um fljóttast á millum rannanna, þessi flotta
tilraun gækk um fljótt þyngri sig að undanverdi.

Stundosa og forvita stöð ég um og voru neyðum
þarna midur, hjálpan mig gat ég ásakad fyrir það
hugsumar leigi er ég hafði reynt. Villu maðurinn
var þarinn og ritningum hafði hann hjá sér, og í
graunleigi mínu hefti hefti ég ekki einu sinni
hnipt epti hvort hann hefti ekki fleiri vopn á sér.

Hvad mundu yfir meum minni regja, þegar ég
komi allt alla laus. Einmitt um stöð him gamli
og fróknri herforingi á framfarsti vinnisins og
kalladi seidilega eitthvad til mín, sem ég gat
ekki áttad mig á. Seima heyrði ég, að hann hafði

kallad, skjötum hann, skjötum hann.

Í þannig truflun og óvenlegu ástandi er
ekker ónátturlegt, þá meum ekki gæti áttad eigi
eða notað þauz tækifori sem gefast. Það
kemur og einnig fyrir, að meum á hettuleg-
ustu augnablikum, þá þauz im föll, sem gjör-
algjörlega löreytingu á þingum stöðunum, sem
ekki mundi fast með löngum um þen þingartíma
og þetta var einmitt til þess að hjálpan mig.

Að elta villumanninn var heimskulegt, þar
sem hroddan margfaldad brada hans, svo hann
hlaut að vera kominn góðan spól á undan mér,
þar að auki gat vel verið að hann væri minni
kunnugri en ég. Landslagi á þessum stöð var þannig
hattad, að á þessum stöð var stór lögur, sem
hann hlaut að komast fyrir ef hann áttad
eigi til félaga sína. Það þauz mér þun-
að í einu í hug, að ég vildi fara yfir þilim og
hlaupa hinn megin, til þess að þjást við
þóðkinn, ef eki þynni að ég gæti komist í

veg fyrir hann, þar að auki var þar minni þun-
lendana, svo fyrir það hlaut ég að verða þjötari,
en andvitað var það, að með þessum móti, varð ég að
hlaupa undir kúlur óvinanna. En þetta varð að eiga
á hettu og það strags.

Eg hentist af stöð, kúlumásem ringdu allt í
þingum mig hettu á mér. Eg hljóp, ney ég þauz
áfram, það var eins og höfundur á mér stöð ad
rípa og þil aðin elá veikinda lega.

Lög sinu hafði ég ummid sveginn.

Þóttum þess að möt stöðunum minni hieldu áfram
að skjötu og jafn vel hettu á stöð hridinni, gat ég
hugsað mér að villu máðsinn væri ein, eigi kominn
yfir þilim. Þessu það verið, þá hefti ég orðið
að halda aftur væri en eneyptur heim í vinnu, eða
þá máste að öðrum kosti að falla í hendur á
þjandmönnum, og hvað þá?

Langvarandi þjuningar þullu dauð daga.

Eg gjörði mig svo hlin, sem mér var mágu-
legt, til að reyna að komast þjá þilumum

remdunelu vidus allt i þringum mig. Þriggjandi
á fjórum fótum góndi eg i allar áttir til þess
ad gora ad hvorst eg geti eigi eid hinn elagnum
náungru Roma, eða hvaðan hann komi.

Staður minn var heppilega valinn, því allt
i einu kom hinn vilti, stinjandi og mäsandi að
veg i flasið á mér. Nú bysjadi en á mig bládu
ur bardozi, og en þá elagradi hann einum
jámklemanandi armleggjum út ^{um} mig.

Stundum vadi eg undir, og svo aftur afan á og
^{þannig} þiltustum við. Mér þlang nú til hugar ad ef
félagar hans komu nú honum til **hjálp**, þá
vori eg björgum ar laust dandans maturs.

Eg þlendi hálsim á honum, svo fast samann sem
mér var mögulegt, svo gat eg losad hogri hendina
og náð i riting hans, sem við um brotin þapti
hráttid us elidnum, og rak eg hann i hálsin
á honum alveg upp ad skapti. Hann engdist
samann eins og af þrampa, og augun urðu g lams-
andi sem gler, og með þungu kochandi veini

eigu handleggju hans mätlauni til jarðar.

Bláðeman þessadins sáinnu.

Epti þetta vadalega veit, og afásyndu á þraptu minna
Tapadi eg állum mati, svo ad eg áttu i strid med gjálpan
mig, mig evimadi, og það von sem þóttu elades
þyri augum mér. Eg var noni þvi búinn ad tapan med
vitundinni. Eg hepti og áreiddulega orðid fórn
á minama, ef himn kvelli hljómar þá vinninu, eigi
hast þang ákúf á mig, ad eg fékk fulla vinnu, svo mér
var borgid. Endur hrestur við þá hjálpar von er eg
þengi þá vinninu, stóð eg á fótum og mati það ekki
slinna vera. Eg flytti mér mi það sem eg gat i áttina
heim og drög lítid á epti mér, og kom et eg fram mig
med heilu og höldnu imi vinnid, með hjálps nokkruna
lidsmama er sendu von mér til hjálpar.

Epti ad þaga greint þá þessu kvetilega afintýri, fékk
eg min laun.

Þi vesaling, evatti madur, miðru natnid þessadi
þig, þið undir þerli, lidilagdi þig, og þinneligin
hniþu hiti þig! Þytraf Einaru Þulaseyni.

Þondurtek Islands.

Eykonan fannum aldaradi ritum,
rið ishaf norður umli heimisins jaf;
þar þóma is og ymru vinda þitub,
hin en á þakkar eigi velldis stál,
þar strannar dinnja og dimmbláa^{hæð} og
med dranga som ~~id~~ hafnförum ein ljóð,
þá hófuð ekeymur hreipist á gnum med
þun hredit eig og tapar ekki mið.
Þorona hófuð hermar eignað skipti
is kvitum jökli fagud vinda þit,
is þerlu hjupur hófuð djásnið þridi,
haglega gjörður, eilfu garar að hit,
eloi eða bleja is böndum þoku kvitum,
breidd er yfir tignarlegar brás,
hatignar blandir ljóra eivinnu listum
bedast frá hjarnar tind, eilfu har,
Þreyptec him kistli vella breiddum þa
erörtum vinda að dijni mittis eþong

myrklega þer um brjóstá breiddan haza,
þeningur rá, en kistils elodan löng,
grenleit er neðan ekeyst og furdu þridum
flós eilnis kvanti róralitum med,
kistill er lagdur eilfu böndum blyðum,
þining þegri þefi enginn eiv.
Þorn er him fadi, furdu mörga e kvanti,
i föllum kistils eiga eþjal og dvöl;
him vill þeim þreypta þrap, að eigna þrauti
þang kledri, fadi, vermdar, þefri bál,
him vill þeim þema á þrap eim eigin þreypta
og þeyja hán takmarki að ná,
þannleis vill him þeim þjá veltja gneypta
eva þang eiv eþjdi norður þölnum þjá.
Hun kisti vilt ~~vilt~~ og vill þang e kvanti
him veifar eilfi og sendi kulla el.
misrekyja ymsis meining hermar blida,
og meina hún þina vilji eiv i hel,
og margi þeyja mödi brjóstun hlijju
er mið og noring þyr et þeim yndal gaf

þeir ginnast latu af glaumi Kolumbia
og geysa i höfum vestur yfir haf.

Goðlandi horfu eykonan þeim eptir,
andvarpan, stinnu, þungum Kralin mäd;
lömin þang er brant úr skauti slepti,
hinn blandast litur þjótt við aðra þjóð;
en bjóst þá við þang vildu máður einu
við seysa, stýrkja, og heffa á aðra etig,
sú von er brugðin brú þang er að Tinnast,
med bilad Traust, en þá eru mammu ley.

Hinn hlytus minnast tveggja sinna tíða,
og tekur huga um laungu horfna stund
er sig fest um viku daga blida.

Þingálf þeim djarta Arnarhlund,
og ál med honum átal eyri þrega,
úr af Romendur þeirna flyja brant,
hinn hóf upp eina hanna tolu þoga,
en hjartad stinnu undir vöðu þraust.

Heims á norður hjara

þar hafaldan ris
af heitu mei eoti ebla

ólagadis.

þar er náði þras kast
á þraut hálum etig
leikfang mitt varisinn

Í einum þriðdi mig.

Horfu eg úr þjarlogd
á heims og þjóða glis
umbrot og eyri

einndi og elis.

Þá er hetjur hraustar
med hjör i stötri mund
hreif mig all þad indi

á sokumma stund

Löndin er eg veinum
eyra and og vörn
askadieg þá einnig

ad eiza þriðli þörn.

Þessi þad hjá mei þas leik

til Rappanna þrá
eldur þann mér ~~þann~~ ymra
af ástar djúpi þrá.

Þá ég fólmið ferðast,
fritt um höf og lönd,
langaði mig að lídi.
Lentu mér við strönd

Þó kom þar um eidi,
að sá ég skörud flaut,
halda hei til hafna
med hetju lídið þann

Glóstar von og nodri,
med gullin haus og yrod,
skreyti og stöfud skautin,
og skjöldum þannin þann

Og gausar stödu i stafri
og stöndu mig á
þlestum Eyndist þidum
ég fögur vera þá.
Hitnaði mér um hjarta,

og hugur gladdist þrá.
er ég í þann Ingólf.
mér unna fyrstan rá.

Man ég hetju hreyra,
med lungu þrenn og dug,
eins og líf og sálin sjúndast,
Þó er vír stór dáð áflug.

Og ég man atal fleiri,
med andar vatid þor,
en med ita komu
mér upprann lífins vor,

Þeir elskudu mig lína,
og einnig treystu mér
þedi hei og heiman
þeir helgudu mig sér.

Þeir fóru víða á þeyjum
og þó egdi hluti á veg
þar þá enginn burdugri
þórn heldur en ég.

Mig áfundudu ymsis

Júni átti barna lán,
þessi engri fórn,
Um föll og Naalla sán.
Smara fjöda áfund,
mingugri sjótti börn,
þang rid mig fórn ad verda,
mjög vantrúa og gjörn.

Þang af rim epti gáfu,
og útlend stjörna vöð,
Lögdu á mig loding,
Ei lík þjávarad mér köld.

Mér brast þá barna lánid,
þang bugdu þrauta Kjör,
og hešju lif og listu
þeim lögdust hjá i Kór.

Og samarlegt evast netti,
Ei ef þá ypi fjöd
og Kjörinn þrakka minna
mitt þreytu út hjarta blöð.
Mér bram þá gláði brjósti

og bifadist hjarsad þreit,
em gat þá með engu
þeim aptur traustid seiti.
Og útlend ogv og klúfum,
eð ad þeim þreyti heit,
mér datti hug þang doper,
þá deija skauti mér

En aptur seidi ad rafa
in sama mikri þri
mér ólust aptur Eyri
er á mig þreytu á ný.

Leit eg ypi út lönd,
er afsam höfðu fyr,
Störum stígum þesad,
þá stödu börn min þey.

þang von á epti ordin,
altri heimis fjöd,
á þá ogv og hörmung,
sem af þri mér stáð.
Og heit á Eyri Svása

ad sjna mi dug,
og draga þjöd in dvalu
med dád og sád aflug.
En vont er vid ad stjá,
vana og hleygjádom,
og and og uppskef rífa.
in, út lendingu klóm
Og þá hefi minni þokast
á þeim ríðinu áll,
og þessis rólin þrúð,
þessa Tók minn ek jóll
Enn in land vor þit gáða,
þat vakti mér þrast,
og gíma bórn min gjóð,
sitt grasvæð á skaut.
þat min ríðta er þrastin,
þá hefi ég þá von,
ad bysti en þá betur,
ég ber em margan von
þem vil af heitum lúga

mi þessa á eðra stj,
ég vona ad sel þeim takist
þat verk, ad stjga mi.
þeim þess heit hans med þess,
þem þess ekker stj,
svo ekki þjäden Milja,
ad stjgi eig þess stj og stj.
því á fram ungu stj,
og eflid þegar þor
á fram i þykkun þjäden
uns þessis þonar vor,
Ligu þess þonar vor

Þvar til Guðrúnar Þjomsdóttur

þann þjána þom sagstus á mitt heimili,
sem ekkeri mér mikil, gestus þess heit
þjallari, og hefi ég gott ríð þam áður, en i þess
ekkeri þess mér vont um ad þjá þam.

Ánægja mín var n.l. sí ad ég sé ad ég
og unq stúlka áttunn mest imihall hans,
þú er tel ekki þar einá greinar, sem
þú á Vedamoti og Sigurjóni í Holakoti
rettu í hann (!) Eg tel þá áuningja
þjá okkur síð enill ingunum (!) Ánægja er
allt af með skáldskap en þinn með ó-
laganormina, þetta er nú dauft þjá
okkur (!) x. Eg stla nú ánnas ekki ad vara
and stöding minum með langri síð gjörð, þú
þad er ekki heppilegt ad þrotu greininu tveggja
and stödinga bolidrum nýtanu greinum
þrá ad komast í bláid, enda þýðist ekki
þunfa þess, þar sem and stödingar minn
hrekur ad einu í tveimur stöðum þýri mér,
en sem er sv barnalegt, ad þad fellu ad
eins and stöding minn, en gjörir mér
and velk ad hrekja hans athuga semdli

x. ~~.....~~

við grein minna. Mikil metti ég sjá eptir ad
ég skyldi vera þad barn, ad sita þá þu ásvípið
eins og ég gjörði í þýri grein minni, þar
sem ég átti við ánnad eins mikil minni í
öllu tilhiti, sem ég hygg ad and stödingur
minn sé. Þvona er þegar matur letur
reidina eða hann sé settara sagt galeynd
sáda þýri sé. Nú er ég ad við erum sv
þjáttanleg a lík þegar við lökkum þerman, þórum
þýri rúlega á stut med dábllu hadnis blóidur
ordfori, en þá er síð enill ad leng just, þá þá er
ad verda hekkur goþari, hadnis blóidur ad
þverfa, og um leid þá er ad verda hold-
minn, en beina gjind ad ánnu ánnis og
þer, og þar af leid andi þeg undar em okkarim
ad mestu legti þvofin. Þad er ánnas mesta
þvofa, hvad einu þá lokur þvofarum getur
ad þerum leytu lítt heppstjórindottunni, og
þam komst þerum samenkemum okkar,
er ég skyldugur til ad stjóra gjálfum mér

Al
lu
la
nds
gar
lur
o
n.l.
d
ill
i
yft
ind

og rita mi af rei stakki lipurd; þar eru ég
mi rei, þótt veint rei, ad ég á við kveim-
mann mud þessum yfir státtulegu hófleg-
leikinu; en hvenig er mi ekki heimurinn

Þegar kvæma menn frá stóndar sitgerði
frá glóndlegum upprænti yngisneyjum,
þá kemt mi fyrir tanga kersid i seglulegan
resing, og þarf þú langan tíma til ad ná
rei aptur, en mi er ég búinn ad þú; þótt
þad ei kann ekki um veinan, en helra er
seint en alþói. Eg fer mi ad vilja þad, ad
þad hefi veitð söng hugmynd hjá mér ad,
hugra ad andstodringur minn hafi þengid
hjálp hjá bróðrum sínum, til ad renja
gein vinnu. Þegar ég hee saman fram-
komu þeirra, þá hefi ég engu ástæðu til
ad hugra, ad þeir hefdu veitð er vordfæri,
og rist af öllu hugra ég, ad þeir eigi not-
kum þáti i vidari geininni; þú þad er
andstodringur minn stárad hrekja i gein

minni þad er þad gjöf, med er afur fátöklega
famslegum hugsunar hotti, ad ég sfast ekki
um ad andstodringur minn ei einn eins lids.

En aftur a móti er andstod, ad andstodringur
minn hefi mjög andugan hugsunar hátt af lífa
legum og þessulegum meiningum eda mens-
yrdum, eru ég svara mi ekki, þú þad gengi
ad i þad enda lausa og er þrogtur laust; en ad
hrekja med sökkum modani amans, þad er
rigur, og hann alt ad einu gádu, þótt eit-
hvert þráa bláð hafi þedringar nýja samgimni
augum sínum, og vilji þarastleidandi ekki gjá
þad, eru sattu er.

Andstodringur minn segir: "Ég neita þú alveg
ad þad ei södd á spillts manneskis, eru hópi til
mannins, ad hann stuli neyta allra sinna
þraptu og hóflegleika til þess, ad komast a eru
allra fullkomnasta stíg i hófbar áttum a sötta
hátt." Þetta segir þú ad ei þvasta móti södd
spillts manneskis, södd gjalpselkunnar og

eigin giminna. Þetta er mi rétning sem ég
bersynilega á hvar staði þessinn er i and-
legu til-liti. Hér kemur fram hvar best og
ann þannar veit sjálfshól samfara yfir þessum
sjálfshól og minni menntu. Þessi er min-
sama og hennar, þar sem hún veit, að
á spilti mannsæði er að eina að neyða þessu einu
i þessu sama. Eg ölla mi ekki að ^{meira þessu} morgun
ordum, þar þad hennar og sjálf, og þad gleður
mig samarlega, þegar lesendur þessara lesa
þessa endurlegu, sem verður háfendum að
jafn löngu áttleggi, sem þessari geymi
þessa rétningu hennar. Hér er vist hugmynd
andstodningsins að þad er, samfara spilti manns-
æði að taka fram fönum, og þá ~~er~~ andvitund á spilti
mannsæði að veltast allan framfaralant i
i einu eigin skanni. Þad er min skadum, að ef
sem flestir leitubunt vid, að na sem heddum tak-
marki i lifinu á rétta hatti, að þá um leid rýddu
hvers annar, þar þá mundi uppvaxa þessu minni

þessu líti og rétt sijn kyn stad. Hér bestu mi
andstodningar minni þessu gödgi, haitogum er þá
þessu eina skorti, að hún er til og min. Madusim
i þessu rétt gjoð minni, að eins sem að, er tannu eina
ein stökku manni; en er stülkan kristnað, þá stö-
hinn að unna eftir þessum ordum: Madusim er eðta
þessu jafnarinnar. Hér sjódi er til alla menningu, og er
meintu er litka, en þetta er mi vorkun þessu, þar er ekki
málfróð þessu eina amur vegar. Þad lítur annars heft
ið þessu að andstodningar minni rétti er heft medtinnan-
um að gjóast nokkru skonar þessu ávotum þessu manni
þessu er fastur laudid, en er held, að þessu gáda minni,
rétti að verda heldur ríða vönd, þar þad er þessu ad-
ur, sem þessu mannsæði, að þad er á spilti heimt-
að, að veltast til að allir menn þessi að eins þessu adra,
en ekki er þessu sjálfan sig. Þar er sjálf ^{meira} rýddu þessu,
sem hafa gétad fullnógt þessu þessu þessu, ut,
an kristur, og er þessu, litla minni, þessu þad er rétti
eina að hún góti gengid nákvemlega i hana spor,
þad er og þessu góttu að létu mig sem allra fyrst

all
a
7
lutu
la
ands
gar
þessu
oo
nl.
la
öll
ti
i
rýft
heims

hotta ad rita á milli síðulæðingum þessum.

Mei finnst ekki heppulegt að heimta meira af mannum en eðli hans leyfi. Náttmanhefi ein Takmönk alstadar, eru engin hlutur getur náð þessum fullkomnum stigi; hvorki í síðfæðingunni æðru, en eðli hans leyfi. Eg gæti varid réttingu mína, sem andstæðingur minn neitar algjörlega, með margra atvaka gæm, en ég nemmi því ekki, það er nóg að lesendur Gallfara domi áður neynda réttingu. - Það er annars einu líkara en andstæðingur minn hafi í uppgætti sínum stíð eð það fyrir er, að það voni hin helgasta skylda lífsins að hugsa aðeins um aðra, en ekki sjálfan sig; en ég legg ad mannsæðis regju: Hver er sjálfur er orduur. Þorngleg er þessingur, að einum erudi megi á að legan hátt, ná heðsta Takmanni í lífinu, að an að sagt er ad hann hafi gjallt mannsæðli.

Nú er orduð lítið varid í framfarir. O! að þessingur ad þessi ungi síðfæðingur minni einhverjum tíma komast á það stigi, að ganga um af halda fyrir

lestur, þá vonu tuos fyrir lestur Gunnar á Íslandi, þá fyrir Tekju um Ísland framfarum, en þá undarlegum, því engum neyti eptir þessingurum líta rima eigin hagsmuna, þá kleddi hver madur annan af hves þessingurum annars þokka!!!

Ad vidustu vil ég biðja ungmennid, að foru önn fyrir því, að sagan regi, að þessingur Gunnars, hafi aðeins öllad fíður landsátt hans, eða hvaða spekingar það er, sem halda því fast fram, að þessingur verid um fíður landsátt ad ræða. Því er ekki þalad um þessa fíður landsátt hans, fyrir en ad eins þessingur dag, sem hann eruri aptur heim til sín. Því fíður um af Íslandi áður ad leita er þessingur. - Ég þessingur um ekki meira um þessingur, því því hefi ekki en þá þessingur með öðrum eit einasta ord af minni ritgjörð og því er ég um í þessingur lagi á neyðar, því um ordu gjallur og þessingur hirti ég ekki; það er um ekki nema eðli-legt þessingur öðrum þessingur á, sem halda fast fram þessingur rími, því þessingur hirti gegi það er þessingur

ad egið til þinningslaus og áhluðvandi, þá ein
þetta mið hreyfti uppi, sem átt aðans bónum er
er samt að nota. Egið finni mið samt, þá til þinn-
ingin er dauð, að andstæðingur minn er eptir aldri
einn með rítt forustu umglingum, en sem þar að
laga egið eptir mikil samkvæmið Ávermedli einu
eg verður, þá er að segja að rítt þint einn
i bygging; þá er allt af minni þegar þá er kom
íð i manni. Ad dama aðra vögðar laust, en þyngja
gjáttur minni en vanalegt mannseldi er, get ég ekki
felld mig við. Vid er um allu áfull komni og al-
gjörlega hátt á vörum tímans, eg stund þú
stid að fara hegt iðri ad taka af nokkum þeim
hlut, sem maður veit ekki um; en þá er einn
estur þú, sem vill ekki þyðast þessa þemning
en á þeim samþess maður alltaf betur og betur,
eptir þú sem maður veitna eldi og reynir fleira

Egið hefi talad við margar manni, sem
hefi ekki aðhyllst þessu skadanni i dag,
en sem eptir nokkum á hefi veidit ordinn

alveg gagnstædur.

Þá var lengi vel sem egið stadi
mið ekki til Vesturheims, en mið er egið ad
huga um ad þá, en langar þá aldri til
þess. Þá má mið þammið Kalla þessa menn
lausu á skadunum einum, þá demmi egið mið
ekki; þá má hver gjör þyri mið.

Þess skil en þessu getid, ad egið er als
ekki seidna i lunga vid andstæðing minn,
þú ekki hefir ekki þarid þá á milli
sem ekki er algengt i heiminum.

Indridi G. Sveinsson.

Skritlu.

Þemmarinn: Ne þu mið mið þans liti
sitningarad, sem segja ad maður eigi ad elska
vini sína: - þú skalt -

Þammi: Þú skalt elska ovini þína.

Þemmarinn: Eund þer giptur.

111

Da

og
Hluta

alla

lands

tingar

þessu

500

1, 11

il á

öll

þi;

er

tu

mið

hreyft

heims.